

Chương 241: Hôn Nhân Giữa Harriet Và Reinhardt

(Số từ: 4348)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:47 PM 13/05/2023

Reinhardt đã hành động kỳ lạ.

Harriet không biết anh ta đã làm gì cả đêm, nhưng sau đó anh ta vẫn gọi cô là 'tiểu thư'.

"Tiểu thư, cô nên đến phòng câu lạc bộ."

Nghe Reinhardt nói vậy tôi thấy không ổn chút nào. Nó khiến Harriet cảm thấy ớn lạnh kỳ lạ chạy dọc sống lưng và ngứa ngáy khắp người.

Cảm giác đó trở nên rất khó chịu đối với cô.

"Tại sao cậu cứ gọi tớ là 'tiểu thư'?!"

"...Bởi vì cậu là một tiểu thư."

Đó là sự thật.

Cô là tiểu thư của Đại công quốc Saint-Owan. Trên thực tế, cô đã sống khi nghe người khác gọi mình là 'tiểu thư' hơn là gọi tên của chính mình, vì vậy Harriet thực sự không ác cảm với việc được gọi là 'tiểu thư'.

Tuy nhiên...

Khi những từ "tiểu thư" rời khỏi miệng của Reinhardt...

Bằng cách nào đó...

Nó kiểu...

Cảm thấy bản.

“Đừng làm thế! Chúng ta đang ở trong Temple! Cậu không được phép đề cập đến xuất thân của tớ!”

“Không, nó chỉ bị cấm nếu cố gắng sử dụng địa vị của mình để gây áp lực cho người khác, bản thân danh hiệu không liên quan gì đến điều đó, tiểu thư ạ.”

“U-urgh!”

Harriet cảm thấy như mình đang bị chọc ghẹo.

Không, tại sao được gọi là ‘tiểu thư’ lại cảm thấy như một sự xúc phạm khi nó phát ra từ miệng anh ta?

Harriet cảm thấy như mình sắp phát điên.

—Tiểu thư...

Harriet đã nghe những từ đó rất nhiều trong đời.

Tuy nhiên, cô không muốn nghe nó phát ra từ miệng Reinhardt.

“Đợi đã, tớ không trêu chọc cậu. Tớ thực sự đang cố gắng đối xử tốt với cậu, vậy tại sao cậu lại hoảng sợ? Cậu không phải là một tiểu thư sao?”

“Đúng thế! Tớ biết! Đừng gọi tớ như thế!”

Harriet thà...

Harriet thà...

“C-cứ gọi tớ là 'Đồ ngốc' như trước đi! Điều này khiến tớ cảm thấy không thoải mái!”

Như vậy sẽ tốt hơn.

Harriet hét lên, đỏ mặt vì xấu hổ.

“Ừm, Đồ ngốc.”

“C-cậu... Cậu! Đ-đó là lý do! Đó là lý do tại sao cậu đã làm điều này!”

Để khiến Harriet nói những lời đó bằng chính miệng mình, Reinhardt đã liên tục gọi cô ấy là 'tiểu thư', điều này không giống với anh ấy.

Harriet đã yêu nó.

“Không phải thật sao? Nhưng để cậu muốn được gọi là 'Đồ ngốc' hơn là 'tiểu thư'... Cậu là một huyền thoại thực sự.”

“H-Hu... Huyền thoại?”

“Ừm, Đồ ngốc. Như mong đợi, cái đó khá phù hợp.”

“Iiirk! Iiiirg!”

—Đồ ngốc...

Cuối cùng, Harriet, người đang trong tâm trạng tồi tệ, không còn lựa chọn nào khác ngoài việc chấp nhận nó là biệt danh thực sự của mình.

Cô ấy cảm thấy thoải mái hơn khi được gọi là 'Đồ ngốc' hơn là cảm thấy được gọi là 'tiểu thư'.

“U-urg...Uuh... Urg!”

“K-không... Cậu đang khóc à? Tại sao cậu lại khóc?”

Harriet cảm thấy rất buồn nên cô ấy đã khóc.

Cô không thích bị gọi là ‘Đồ ngốc’.

Tuy nhiên, Harriet thậm chí còn ghét bị gọi là 'tiểu thư' hơn.

“C-cậu... Cậu đúng là đồ tồi khốn nạn...”

"Ồ xin lỗi. Vậy tớ có nên gọi cậu là 'tiểu thư' không?”

“Arg! Đừng! Đừng lại!”

Có nhiều người gọi Harriet là 'tiểu thư'.

Có nhiều người gọi Harriet là ‘Đại nhân’ và nhiều người gọi cô ấy là 'Harriet'.

—Đồ ngốc...

Reinhardt là người duy nhất trên thế giới gọi Harriet như vậy.

Bản thân Harriet cũng thấy lạ lùng khi cô coi trọng từ đó như vậy.

Harriet không chắc về những người khác, nhưng cô thấy Reinhardt gọi cô là ‘Đồ ngốc’ cảm thấy tốt hơn nhiều so với việc anh ấy gọi cô là 'tiểu thư'.

Vì điều đó...

Cô ghét bản thân mình rất nhiều.

* * *

Reinhardt, người đã ra ngoài cả đêm, không bị trừ điểm vì đã cố gắng đến lớp đúng cách. Anh không

nói cho cô biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng Harriet sẽ sớm biết.

'Tớ nghe nói cậu đã chiến đấu với cha của mình.'

'...Tại sao cậu lại đưa ra điều đó?'

'Tại sao cậu lại cãi nhau với cha mẹ về một việc như thế? Họ chỉ làm vậy vì họ lo cho con của mình.'

'C-cậu thì biết gì?'

'Dù sao đi nữa, hãy hòa giải với họ. Ý tớ là, cha mẹ không đơn điệu như con cái họ nghĩ. Cậu có biết họ khó chịu như thế nào khi họ cãi nhau với con cái không?'

'...'

Reinhardt, người biết rằng Harriet đã cãi nhau với cha mình, đột nhiên nói với cô ấy rằng hãy làm lành với cha mẹ mình.

Thông thường, Harriet sẽ hét lên điều gì đó như, "Tại sao cậu lại can thiệp vào việc này?" hoặc "Cậu là ai mà dám nhúng mũi vào chuyện gia đình người khác?"

Tuy nhiên, Reinhardt không có cha mẹ. Cô ấy không thể chỉ hỏi anh ấy những câu như "Cậu biết gì về những vấn đề gia đình như vậy?" hoặc "Cậu nghĩ mình là ai?"

Cô nghĩ rằng, cho dù cô quyết định nói thế nào, cuối cùng cô sẽ làm tổn thương Reinhardt.

"...Được rồi."

Đó là điều duy nhất Harriet nói.

Cô ấy đã sử dụng thiết bị liên lạc trong Temple để kết nối với thiết bị trong Cung điện Trắng Arnaria.

Sau một thời gian trôi qua, các thiết bị liên lạc đã sớm được kết nối chỉ với một chút chậm trễ. Đó là lúc Harriet nói rằng bản thân đã quá đáng và cô xin lỗi.

Họ đã có một cuộc trò chuyện dài.

Cô ấy đã làm lành với cha mình trước khi mẹ cô ấy tiếp quản cuộc gọi.

-Ôi trời, cục cưng nhà ta bây giờ biết xin lỗi trước rồi. Các con đều đã trưởng thành.

"...Tất cả đã trưởng thành?"

Trong khi cô không chắc lắm về việc mình đã trưởng thành hoàn toàn hay chưa, mọi người ở nhà chỉ đơn giản coi cô như một đứa trẻ. Đặc biệt là mẹ của cô ấy—thậm chí bà ấy vẫn gọi cô ấy là 'cục cưng'.

Harriet ghét nó.

-Nhân tiện, cậu ấy đã ở đây.

"Cậu ấy?"

-Về cái gì thì mẹ không biết, nhưng cậu ấy chắc chắn là đẹp trai. Tốt đấy. Mẹ của con chấp thuận.

"...Mẹ đang nói về cái gì đột ngột vậy?"

Và 'Cậu ấy' mà mẹ đang nói đến là ai?

-À, lẽ ra đó phải là một bí mật. Ôi trời, mẹ đã phạm sai lầm...

"Không, mẹ có ý gì?"

-Ôi trời, cậu ấy nói bọn ta nên giữ bí mật, vì vậy bọn ta nên...

"Chuyện mẹ đang nói về chuyện quái quỷ gì?!"

Thường thì mẹ cô lại tự nói chuyện với chính mình như vậy, vì vậy không ai ngoài cô ấy có thể hiểu những gì mình đang cố nói.

-Con biết mà, Reinhardt.

"...Reinhardt? Cậu ấy thì sao?"

Harriet thường nói chuyện với Gia tộc về Reinhardt, nhưng những lời của mẹ cô ấy có vẻ hơi kỳ lạ. Tại sao cô ấy gọi anh ấy đẹp trai? Nó giống như cô ấy đã gặp anh ấy một cách cá nhân.

-Hôm trước cậu ấy đến gặp chúng ta. Hơn nữa, đó là vào lúc bình minh.

"Cái gì? K-không. Ở Arnaca?"

-Con có biết tất cả bọn ta đã ngạc nhiên như thế nào khi cậu ấy đột nhiên đích thân đến gặp và yêu cầu mở cổng không?

KHÔNG.

Harriet đã tự hỏi anh đã đi đâu, chỉ trở lại Temple vào sáng sớm, và thậm chí còn giữ bí mật với những người khác.

-Cậu ấy thật dễ thương. Cậu ta liệu lĩnh đến mức nào khi chạy đến sân của chúng ta vào lúc rạng sáng như vậy?

“Anh chàng đó... Tại sao cậu ta lại đến Arnaca?”

-Tại sao? Có lẽ vì cậu ấy cảm thấy lo lắng về xuất thân của mình. Đó là lý do tại sao cậu ấy đến để xin phép bọn ta. Cậu ấy đã rất chân thành và nghiêm túc. Vì vậy, khác với những đứa trẻ khác ở độ tuổi của mình.

Một sự hiểu lầm rất lớn...

Đã sắp xảy ra.

"Sự cho phép? Chấp thuận để làm gì?"

-Tất nhiên rồi, để hai đứa hẹn hò chứ còn gì nữa?

"Hẹn hò?"

-Hửm? Không phải hai con đã hẹn hò rồi sao? Đó là về tình yêu, tình yêu. Con của mẹ rõ ràng rất thích Reinhardt.

“...Hả? ”

Cô ấy đang nói về cái quái gì vậy?

Bộ não của Harriet dường như ngừng hoạt động.

Harriet chưa bao giờ nói với họ, nhưng có vẻ như cả Gia tộc đã biết cảm xúc của cô.

-Vì vậy, có vẻ như Reinhardt đã đến tận Arnaca để hỏi xem có ổn không khi hẹn hò với con. Chà, cậu ấy có cách nói khá hay. Cả Gia tộc đều tán thành.

“Đ-Đợi đã... Cái quái gì vậy...? Làm sao...?”

Reinhardt đến gặp Arnaca để xin phép kết hôn với cô?

Làm thế nào điều đó xảy ra?

Reinhardt dường như đã cố gắng đối xử tốt với cô bằng cách gọi cô là 'tiểu thư' và đại loại như vậy kể từ khi trở về. Harriet không thích nó bởi vì nó cảm thấy hơi thô thiển.

Cái đó...

Có phải Reinhardt hành động như vậy vì anh ấy muốn mời cô hẹn hò đúng không?

KHÔNG...

Nó không chỉ đơn giản là vậy.

Theo mẹ cô, Reinhardt dường như nghĩ rằng họ đã có quan hệ tình cảm.

Reinhardt không đến gặp họ để hỏi liệu anh ấy có thể hẹn hò với cô hay không mà dường như hỏi liệu họ có ổn không khi hẹn hò.

Nó không thể chỉ là một sự hiểu lầm.

Còn lý do nào khác khiến Reinhardt phải đến Arnaca?

Anh hoàn toàn không có lý do gì để đến nơi không có mối liên hệ nào với anh ngoài Harriet.

-Mặc dù còn hơi sớm nhưng cha của con nói rằng ông ấy ủng hộ cuộc hôn nhân giữa hai con. Tại sao vội vàng, mẹ tự hỏi? Cha của con và Reinhardt đã nói chuyện riêng về vấn đề này,

nhưng có vẻ như ông ấy đã thực sự lên kế hoạch từ trước.

Cái gì?

Có phải Reinhardt và cha đã nói về những gì sẽ xảy ra sau khi hẹn hò—hôn nhân?

-Dù sao thì hai đứa cũng chỉ là sinh viên và còn quá trẻ nên đừng làm gì liều lĩnh. Nếu không, mẹ sẽ nổi giận. Hiểu chứ?

“U-uhm...Uh. ”

Chuyện gì đã xảy ra vậy?

-Nhân tiện, hai người bắt đầu hẹn hò được bao lâu rồi? Có vẻ như con bắt đầu nói khác về cậu ấy kể từ khi trở về từ hoang đảo.

Cuộc hôn nhân giữa Harriet và Reinhardt...

Một cuộc họp bí mật...

* * *

Đầu óc của Harriet cuối cùng bị đóng băng, ngập trong tất cả những thứ vô nghĩa đó và những tình huống xung quanh nó.

Cô biến thành một Đồ ngốc thực sự.

Tại sao Reinhardt đến Arnafia và đột nhiên nói về vấn đề tình yêu và hôn nhân?

Điều đó có nghĩa là Reinhardt dường như đã tin rằng họ đã ở bên nhau và yêu nhau.

Rõ ràng là lần đầu tiên anh ấy nói về việc họ hẹn hò và sau đó là hôn nhân.

TÔI...

Tôi... đã hẹn hò với Reinhardt?

Kể từ khi nào?

Tại sao đến tận bây giờ tôi mới biết?

Harriet cảm thấy như mình sắp phát điên.

***

Các dòng lập luận bắt đầu bằng các kết luận định trước có xu hướng sai lầm.

Nữ công tước bắt đầu với giả định rằng không ai trên thế giới không thích đứa con út xinh đẹp và đáng yêu của mình.

Cô ấy không thể không nghĩ rằng Reinhardt đến với họ vì cô con gái nhỏ của cô ấy, vì vậy cô ấy thậm chí không hỏi tại sao Reinhardt lại đến Arnaca ngay từ đầu.

Tại sao? Cô ấy chỉ đơn giản coi việc anh ấy đến vì Harriet là điều hiển nhiên.

Đó là lý do tại sao Harriet de Saint-Owan thấy mình trong mớ hỗn độn lớn lao đó.

“Tại sao cậu cứ nhìn chăm chăm vào tớ? Cậu có điều gì muốn nói?”

“...Không có gì, Đồ ngốc.”

Trái tim của Harriet bắt đầu đập nhanh khi cô thấy Reinhardt hạ gục cô một cách thô bạo như thường lệ.

Reinhardt đã nói với cha mẹ cô rằng anh muốn cưới cô...

Tuy nhiên, có vẻ như Reinhardt muốn giữ bí mật về cuộc gặp đó nên mẹ cô đã giục cô giả vờ không biết chuyện này.

Sau khi lo lắng về khoảng cách quá lớn về địa vị giữa họ, anh ấy đã thực hiện một chuyến đi đến Arnaca vào lúc nửa đêm.

Reinhardt dường như tin rằng họ đã hẹn hò với nhau được một thời gian.

Kể từ khi nào?

Từ đảo hoang? Kể từ khi họ đến thăm Quần đảo Edina?

...Hoặc thậm chí rất lâu trước đó?

Khi cô nghĩ về điều đó, tại một thời điểm nào đó, Reinhardt đã bắt đầu quan tâm đến cô theo nhiều cách khác nhau mặc dù bề ngoài anh ta có vẻ cáu kỉnh.

Đó có thể là lý do tại sao? Có phải anh ấy hành động như vậy để cố gắng làm điều gì đó tốt đẹp cho người yêu của mình?

Cho dù cô ấy có nghĩ về nó bao nhiêu đi chăng nữa...

Reinhardt dường như luôn mất bình tĩnh nếu có điều gì đó liên quan đến Harriet, nhưng dù sao, điều đó là quá nhiều.

Tâm lý chung khiến cô khó tin rằng anh ta vừa đến Arnaca vào lúc nửa đêm để xin cha mẹ cô kết hôn. Cô cảm thấy như đó là một sự hiểu lầm nào đó.

Đã một thời gian kể từ khi Harriet rời Arnaria.

Harriet biết rằng Gia tộc mình đặc biệt bảo vệ và hơi quá tự hào về cô.

Vì vậy, phải có một số loại hiểu lầm.

Rõ ràng...

Harriet trải qua cả ngày với những suy nghĩ phức tạp ám ảnh tâm trí cô.

***

Trong bài giảng Ma thuật Thực hành của cô...

Harriet tập trung và hoàn thành mọi tính toán cần thiết để thực hiện Ma pháp và gọi nó bên trong một cơ sở kiên cố được xây dựng để đề phòng.

Một [quả cầu lửa] rực cháy được triệu hồi cách đầu Harriet khoảng 5 mét.

[Quả cầu lửa] lớn gấp 5 lần quả cầu bình thường.

*Wooooosh!

Tốc độ của nó vượt quá tốc độ của âm thanh, và nó lao về phía đồng mục tiêu luyện tập.

*Kabooooom!

Nó làm rung chuyển mặt đất với một vụ nổ dữ dội bao trùm bán kính khoảng 20 mét tính từ điểm va chạm.

Harriet đeo chiếc khuyên tai mà Reinhardt đã tặng cô trên tai.

“Thời gian thi triển khoảng 30,2 giây, sức mạnh từ cấp bậc trở lên. Độ ổn định kiểm soát mana là hạng hoặc cao hơn.”

Người trợ giảng đánh giá lời gọi Ma pháp của cô và quá trình của nó gật đầu.

“Harriet de Saint-Owan, cô đã thực hiện hoàn hảo Ma pháp [Flame Strike]. Thật tuyệt vời.”

"Cảm ơn."

Harriet là người duy nhất trong số các bạn cùng lớp của mình, bất chấp sự phức tạp của nó, đã thành công trong việc thể hiện Ma pháp hủy diệt quy mô lớn [Flame Strike].

Đó là một Ma pháp hủy diệt cấp cao mà người ta phải tạo ra một [Quả cầu lửa] gấp 5 lần kích thước bình thường của nó và bắn nó với tốc độ vượt quá tốc độ âm thanh. Khi va chạm với mục tiêu, nó sẽ nghiền nát mục tiêu, phát ra sóng xung kích.

[Quả cầu lửa] có thể nghiền nát hoàn toàn lũ Orc, nhưng [Flame Strike] thực sự có thể tiêu diệt lũ Orc.

—[Flame Strike]...

Việc thực hiện của nó là một thành công hoàn toàn.

Những người khác không biết, nhưng Harriet đã có thể thách thức Ma pháp hủy diệt cấp cao hơn, [Explosion].

Harriet đã có thể sử dụng Ma pháp hủy diệt cấp cao nhất có thể gây ra vụ nổ ngay lập tức tại một tọa độ được chỉ định. Đó không phải là một Ma pháp đạn.

[Flame Strike] là một Ma pháp mà cô ấy đã thành thạo trong kỳ nghỉ.

Tuy nhiên, tất cả các bạn cùng lớp của Harriet đang nhìn cô như thể cô là một loại quái vật nào đó.

Ma pháp chỉ đơn giản là công thức.

Sau khi ghi nhớ [Flame Strike], Harriet có thể dễ dàng kích hoạt nó nếu bắt đầu kiểm soát [sức mạnh ma thuật] của mình.

Harriet hoàn toàn hiểu Ma pháp trong tâm trí cô ấy, vì vậy trừ khi cô ấy thiếu [sức mạnh ma thuật] hoặc khả năng [điều khiển ma thuật] của cô ấy bị tắt, nếu không nó sẽ kích hoạt.

Những công thức đó đã được tạo ra bởi nhiều học giả và kiến trúc sư. Người ta không cần phải tạo ra những cái mới, người ta chỉ cần làm theo những cái đã tồn tại.

Do đó, trên hết, hầu hết các pháp sư đều là những kẻ bắt chước.

Việc sao chép quá dễ dàng đối với Harriet, người có thể sớm bước vào lĩnh vực sáng tạo Ma pháp mới.

Harriet không thể hiểu nổi những sinh viên không thể làm một việc hiển nhiên như vậy. Họ chỉ cần làm điều đó như đã được viết ra, vậy tại sao họ không thể làm điều đó?

Harriet từng coi thường những người như vậy là vì thế.

Cô ấy là một người đã quen với việc đứng trên người khác.

—Cả về địa vị lẫn tài năng.

Đó là cách Harriet đã làm cho đến khi cô gặp anh chàng kỳ lạ đó.

***

Sau khi bài giảng Thực hành Ma thuật của cô kết thúc, Harriet đi đến tòa nhà của Hiệp hội Nghiên cứu Phép thuật.

Harriet và những sinh viên khác được giao đề tài nghiên cứu có xu hướng theo đuổi chúng trong Hội Nghiên cứu Phép thuật. Reinhardt đã không ghé qua vì anh ấy đang làm công việc của mình ở bên ngoài trừ khi đó là một cuộc họp thông thường.

“Haah... tôi không biết nữa. Có quá nhiều thuốc thử cần thiết cho việc này, và tôi thậm chí không biết mình nên làm gì để loại bỏ các tác dụng phụ.”

Christina, người được giao nhiệm vụ tạo ra một loại thuốc đặc biệt giúp nâng cao [Độ nhạy ma thuật] của một người và [Điều khiển ma thuật] một cách trơn tru, thở dài nặng nề như thể cô ấy đang gặp nhiều khó khăn.

Điều đó cũng tương tự đối với Adelia, người đã được yêu cầu phát triển một tạo tác cho phép một người sử dụng [sức mạnh ma thuật] bên ngoài giống như [sức mạnh ma thuật] bên trong của một người.

“Liệu có thể làm một thứ như thế ngay từ đầu không...?”

Mọi người đều khá bi quan. Harriet cũng không nghĩ mọi chuyện sẽ suôn sẻ. Trên hết, cô ấy thậm chí còn được giao nhiệm vụ nghiên cứu thứ gì đó như [Ma pháp không gian] và cách du hành đến một thế giới khác.

Những thứ mà hai người kia được yêu cầu phát triển sẽ cực kỳ có giá trị nếu chúng được tạo ra.

Tại sao cô ấy lại phải nghiên cứu [Ma pháp không gian]?

Harriet không hiểu.

Tuy nhiên, Reinhardt tin tưởng vào cô.

Anh nghĩ Harriet có thể làm được. Bất kể chuyện gì đã xảy ra ở Arnaca, cuối cùng cô cũng bắt đầu quan tâm đến nó.

Thay vì các lớp học của Harriet chỉ chạm vào ma thuật đã được tạo ra, cô không biết phải làm gì hoặc bắt đầu từ đâu khi nói đến chủ đề của mình. Harriet ngày càng coi trọng nhiệm vụ của mình, bất kể cô có thành công hay không.

Nó không chỉ là ghi nhớ hay nghiên cứu thứ gì đó do người khác tạo ra mà còn là tiên phong trong lĩnh vực ma thuật không tồn tại. Cô nhận ra rằng mình vẫn còn nhiều thiếu sót nhưng vẫn có thể thử sức mình.

Tất nhiên, ngay cả thiên tài Harriet cũng chưa tìm ra giải pháp.

Họ đang uống trà giữa chừng vì mọi người đã hoàn toàn kiệt sức vì nghiên cứu.

“Senpai, tâm trạng cô không tốt sao?”

Theo Christina, cô ấy thực sự là người trẻ nhất nhưng lại là người ở đó. A-1 của năm hai, Redina, lảm bảm với vẻ mặt tuyệt vọng.

“V-vâng... một người bạn của tôi đã bỏ học. Adriana...”

“À, đó... đó không phải là senpai luôn luyện tập với Reinhardt sao?”

“Đúng.”

—Adriana...

Harriet biết rằng cô ấy là sinh viên năm hai thường luyện tập với Reinhardt vào lúc bình minh. Khi họ tình cờ gặp cô ấy, thường thấy cô ấy chào hỏi và nói chuyện với Reinhardt.

Redina có ý gì khi nói "cô ấy đã bỏ học"?

“Reinhardt đã cố gắng thuyết phục cô ấy quay lại khi cậu ấy đến Tu viện nằm ở Công quốc Saint-Owan, nhưng tôi đoán là không thành công...”

—Công quốc Saint-Owan...

Chỉ đến lúc đó Harriet mới nhớ lại những gì Reinhardt đã nói với cô cách đây không lâu.

‘Cậu có biết Tu viện Artowan không?’

“Tu viện Artowan? Tớ không?”

‘Tớ nghe nói nó ở Công quốc Saint-Owan?’

‘Cậu có nghĩ rằng tớ biết mọi góc ngách của Công quốc không? Tớ không biết chỗ đó, Đồ ngốc.’

‘Không biết thì nói không biết. Tại sao cậu tức giận?’

‘Tớ không có tức giận.’

‘Cậu đang điên, phải không? Cậu luôn tức giận khi nhìn thấy tớ, phải không? Tớ đang bị tổn thương.’

‘Tớ không có màaaaa!’

Reinhardt rõ ràng đã hỏi vị trí của một tu viện ở đâu đó trong Công quốc Saint-Owan.

Đêm đó, Reinhardt đã biến mất ở đâu đó cho đến tận sáng sớm.

Harriet cuối cùng cũng nhận ra sự thật về vụ việc. Mục tiêu của anh ấy không phải là đến Arnaca mà là gặp gỡ senpai tên là Adriana.

Harriet không biết tại sao, nhưng có vẻ như anh ấy muốn nói chuyện với senpai đã bỏ học.

Senpai đã không trở lại với anh ấy, vì vậy có vẻ như cuộc nói chuyện đã không diễn ra tốt đẹp.

Được biết, Reinhardt đã bất ngờ xuất hiện trước cửa nhà Arnaria, yêu cầu quyền ưu tiên sử dụng cổng. Cô không chắc về những thứ khác, nhưng phần đó có vẻ là sự thật.

Ưu tiên sử dụng cổng...

Đó là lý do anh dừng lại ở Arnaria. Hàng đợi đến cổng dịch chuyển quá dài để có thể quay trở lại Temple. Nó sẽ mất vài ngày.

Vì thế...

Họ đã hiểu sai, đó là một sự hiểu lầm hoàn toàn.

Không phải chỉ có Gia tộc cô ấy làm âm ỉ lên thôi sao? Cô một mực nghi ngờ, nhưng hóa ra lại là sự thật.

Nói về hôn nhân và tất cả những thứ đó... Reinhardt sẽ không trực tiếp đề cập đến những thứ đó.

Họ chỉ nghĩ là như vậy nên đã gây ra hiểu lầm.

Đó là một cứu trợ.

Harriet không bị ảnh hưởng bởi sự hiểu lầm đó quá lâu vì cô đã tìm cách phân biệt sự thật từ lời nói của người khác, chứ không phải của Reinhardt.

Harriet cứ ngồi ngây ra đó cho đến khi trà trong tách của cô nguội lạnh.

***

—Đêm đó...

“Urgh, cơ thể của tôi...”

Harriet tình cờ gặp Reinhardt, người đã loạng choạng bước ra khỏi phòng tập vào lúc nửa đêm. Anh đối mặt với cô khi anh ngáp và vươn vai.

“Cậu không ngủ sao?”

“Tớ sẽ đi.”

Đó là một sự hiểu lầm.

Sự ảo tưởng của Gia tộc Harriet đã lan sang cô, và cô gần như đã hiểu sai.

“Oh... Erm... Cậu nói chuyện với cha mẹ chưa?”

Reinhardt ngáp ngừng trước khi mở miệng như thể vừa nghĩ ra điều gì đó.

“Vâng.”

“Chà, cha của cậu...”

"Tớ biết những gì cậu muốn nói."

Bằng cách nào đó, Harriet trở nên rất bình tĩnh khi ngắt lời Reinhardt, người đang định nói điều gì đó đáng xấu hổ.

“Cậu không cần phải nói với tớ.”

“Ồ... Ờm. Đ-được rồi.”

Reinhardt nghiêng đầu, hơi hoang mang và nhìn cô. Tất cả những gì nói về hôn nhân là một sự hiểu lầm đơn giản.

Harriet biết rằng đó là một sự hiểu lầm ngớ ngẩn. Tuy nhiên, cô thậm chí không muốn nghe Reinhardt xác nhận điều đó bằng chính miệng mình.

Harriet cảm thấy mình sẽ chỉ bị tổn thương nếu để anh ta nói.

“Tớ... tớ sẽ đi vậy.”

"Vâng."

Harriet không muốn nghe Reinhardt giải thích.

Cô liếc nhìn lưng anh khi anh quay lại.

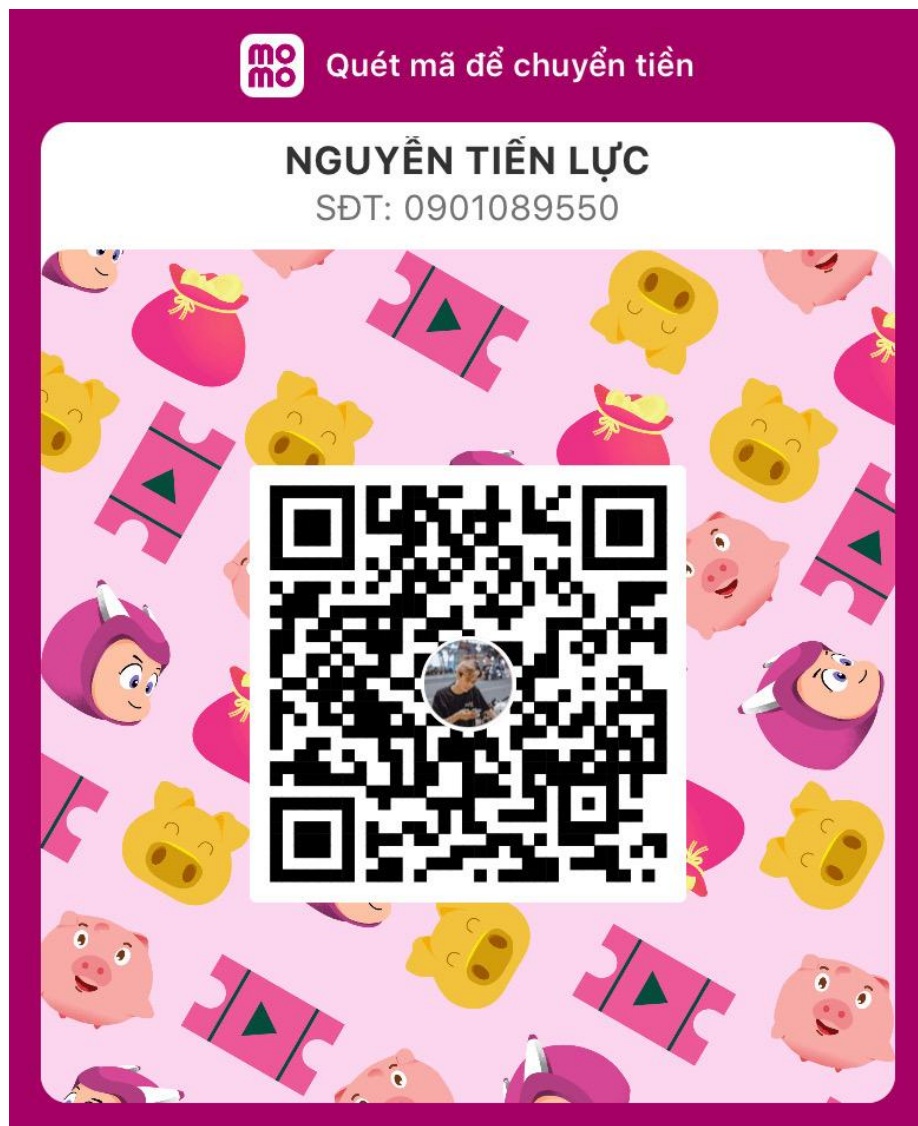
Một sự hiểu lầm...

Thay vì biết sự thật, Harriet sẽ thích hiểu lầm lâu hơn một chút.

Harriet tháo chiếc khuyên tai cô đã đeo suốt thời gian qua.

Ngay khi Ma thuật tĩnh lặng không ảnh hưởng đến cô nữa, cô lấy tay che mặt.
Harriet muốn khóc.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading